

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

Ο ΝΟΑ

ΤΟ

ΕΣΚΑΣΕ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: NOAH BARLEYWATER RUNS AWAY

Από τις Εκδόσεις David Fickling, Οξφόρδη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Νόα το έσκασε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Boyne

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λυδία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© John Boyne, 2010

© Εικόνας εξωφύλλου: Oliver Jeffers, 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2011

ISBN 978-960-496-296-9

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

Ο ΝΟΑ
ΤΟ
ΕΣΚΑΣΕ

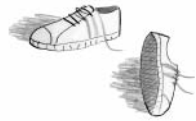

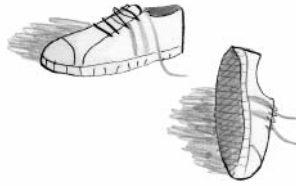
Μετάφραση: Λυδία Κολυδά

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Στην Κέιτι Λιντς

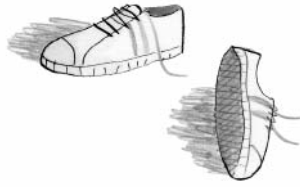

Περιεχόμενα

Το πρώτο χωριό	11
Το δεύτερο χωριό	21
Το εξυπηρετικό σκυλί και ο πεινασμένος γάιδαρς	31
Μαριονέτες	48
Ο γεράκος	60
Το ρολόι, η πόρτα και το μπαούλο των αναμνήσεων	71
Η μαριονέτα της κυρίας Σιλντς.....	95
Ο Νόα και ο γεράκος.....	106
Ο αγώνας	110
Ο Νόα και ο γεράκος.....	120
Μια απρόσμενη έξοδος.....	128
Ο Νόα και ο γεράκος.....	142
Η μαριονέτα του πρίγκιπα	148
Ο Νόα και ο γεράκος.....	161
Η μικρή ζαλάδα.....	166
Ο Νόα και ο γεράκος.....	175
Η μαριονέτα του κυρίου Κουάκερ	179

Ο Νόα και ο γεράκος.....	192
Ανατολή.....	197
Ο Νόα και ο γεράκος.....	205
Η μαριονέτα του δόκτορα Γουίγγκς	211
Ο Νόα και ο γεράκος.....	219
Ο αρχιτεχνίτης	228
Ο Νόα και ο γεράκος.....	235
Η τελευταία μαριονέτα.....	248
Δέκα χρόνια αργότερα	252

Το πρώτο χωριό

Ο Νόα Μπάρλεϊγουοτερ* έφυγε από το σπίτι νωρίς το πρωί, πριν ανατείλει ο ήλιος, πριν ξυπνήσουν τα σκυλιά, πριν σταματήσουν να πέφτουν στα χωράφια οι δροσοσταλίδες.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι του, φόρεσε πρόχειρα τα ρούχα που είχε ετοιμάσει από το προηγούμενο βράδυ και, κρατώντας την ανάσα του, γλίστρησε αθόρυβα προς τα κάτω. Τρία σκαλοπάτια έκρυβαν ένα δυνατό τρίξιμο στο σημείο όπου τα ξύλα δεν εφάρμοζαν καλά μεταξύ τους, οπότε πατούσε πολύ απαλά πάνω στο καθένα τους, προσπαθώντας απεγνωσμένα να κάνει όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσε.

Στο χολ πήρε το παλτό του από την κρεμάστρα,

* Το όνομα Μπάρλεϊγουοτερ σημαίνει «κριθαρόνερο» και αναφέρεται σε ένα ρόφημα που αποτελείται από νερό, κόκκους αποφλοιωμένου κριθαριού, χυμό και ξύσμα πορτοκαλιών και λεμονιών και ζάχαρη. Χρησιμοποιείται ως αναψυκτικό αλλά και για ήπιους θεραπευτικούς σκοπούς. (Σ.Τ.Μ.)

αλλά δε φόρεσε τα παπούτσια του παρά μόνο αφού είχε ήδη φύγει από το σπίτι. Προχώρησε στο μονοπάτι, άνοιξε την αυλόπορτα, βγήκε έξω και την ξανάκλεισε, περπατώντας όσο πιο ανάλαφρα μπορούσε, σε περίπτωση που οι γονείς του άκουγαν τον ήχο των χαλικιών που συνθλίβονταν κάτω από τα πόδια του και κατέβαιναν να δουν τι συμβαίνει.

Τέτοια ώρα ήταν ακόμη σκοτάδι και ο Νόα έπρεπε να κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια για να διακρίνει το φιδογουριστό δρόμο που απλωνόταν μπροστά του. Το πρώτο φως της μέρας θα του επέτρεπε να καταλάβει κάθε κίνδυνο που μπορεί να караδοκούσε στις σκιές. Όταν έφτασε στο τέλος των πρώτων τετρακοσίων μέτρων, σ' εκείνο ακριβώς το σημείο όπου μπορούσε να γυρίσει για μια τελευταία φορά και να δει ακόμη το σπίτι του από μακριά, ο Νόα κάρφωσε το βλέμμα του στον καπνό που έβγαινε από τη μακρόστενη καμινάδα πάνω από το τζάκι της κουζίνας και σκέφτηκε την οικογένειά του μέσα στο σπίτι, να είναι όλοι ξαπλωμένοι με ασφάλεια στα κρεβάτια τους αγνοώντας ότι τους άφηνε για πάντα. Και, παρά τη θέλησή του, ένιωσε λίγη θλίψη.

Είναι σωστό αυτό που κάνω; αναρωτήθηκε, ενώ ένα πελώριο πέπλο χαρούμενων αναμνήσεων προσπαθούσε να καταπνίξει και να απαλύνει τις πρόσφατες, θλιβερές αναμνήσεις.

Δεν είχε άλλη επιλογή, όμως. Δεν άντεχε να μείνει παραπάνω. Κανέννας δεν μπορούσε να τον κατηγορή-

σει γι' αυτό, φυσικά. Εξάλλου, μάλλον ήταν καλύτερα που άφηνε το σπίτι του για να χαράξει το δικό του δρόμο στον κόσμο. Σε τελική ανάλυση, ήταν ήδη οχτώ χρόνων και, για να λέμε την αλήθεια, μέχρι στιγμής δεν είχε καταφέρει τίποτα σπουδαίο στη ζωή του.

Ένα παιδί από την τάξη του, ο Τσάρλι Τσάρλτον, είχε γίνει θέμα στην τοπική εφημερίδα όταν ήταν μόλις εφτά, επειδή η Βασίλισσα είχε έρθει να εγκαινιάσει ένα κέντρο φροντίδας για όλες τις γιαιγιάδες και τους παππούδες του χωριού και επέλεξαν εκείνον για να της δώσει ένα μπουκέτο λουλούδια και να πει: «Είμαστε ΤΟΣΟ ενθουσιασμένοι που μπορέσατε να έρθετε, κυρία». Έβγαλαν μια φωτογραφία όπου ο Τσάρλι χαμογελούσε σαν το γάτο του Τσέσαϊρ* καθώς πρόσφερε το μπουκέτο, ενώ η Βασίλισσα είχε ένα ύφος σαν να της βρομούσε κάτι, αλλά παραείχε καλή ανατροφή για να το σχολιάσει. Ο Νόα είχε ξαναδεί αυτό το ύφος στο πρόσωπο της Βασίλισσας και του προκαλούσε πάντα νευρικό γέλιο. Η φωτογραφία τοποθετήθηκε την επόμενη μέρα στον πίνακα ανακοινώσεων του σχολείου και παρέμεινε εκεί μέχρι που κάποιος –όχι ο Νόα– ζωγράφισε ένα μουστάκι στο πρόσωπο της Μεγαλειοτάτης και έγραψε κάτι κακά λόγια σε ένα συννεφάκι που έβγαινε από

* Χαρακτήρας που επινόησε ο Άγγλος συγγραφέας Λιούις Κάρολ για το βιβλίο του *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, διάσημος για το πλατύ χαμόγελό του. (Σ.τ.Μ.)

το στόμα της και που κόντεψε να προκαλέσει εγκεφαλικό στο διευθυντή, τον κύριο Τούσινγκχαμ.

Η όλη υπόθεση είχε προκαλέσει μεγάλο σκάνδαλο, αλλά τουλάχιστον ο Τσάρλι Τσάρλτον κατάφερε να δει τη φάτσα του στις εφημερίδες και για μερικές μέρες έγινε το αστέρι στο προαύλιο του σχολείου. Τι είχε κάνει μέχρι τώρα ο Νόα στη ζωή του που να συγκρίνεται με αυτό; Τίποτα. Μόλις μερικές μέρες προηγουμένως μάλιστα, είχε προσπαθήσει να φτιάξει μια λίστα με όλα του τα κατορθώματα και ιδού πού κατέληξε:

1. Έχω διαβάσει δεκατέσσερα βιβλία από την αρχή ως το τέλος.
2. Κέρδισα το χάλκινο μετάλλιο στα 500 μέτρα στην Αθλητική Ημερίδα της περσινής χρονιάς και θα είχα κερδίσει το ασημένιο αν ο Μπράιφνι Ο' Νιλ δεν είχε κάνει άκυρη εκκίνηση και δεν είχε πάρει το προβάδισμα.
3. Ξέρω την πρωτεύουσα της Πορτογαλίας. (Είναι η Λισαβόνα.)
4. Μπορεί να είμαι μικροκαμωμένος για την ηλικία μου αλλά είμαι το έβδομο πιο έξυπνο αγόρι στην τάξη μου.
5. Είμαι άριστος στην ορθογραφία.

Πέντε κατορθώματα σε οχτώ χρόνια ζωής, είχε σκεφτεί τότε, κουνώντας το κεφάλι του και πιέζο-

ντας τη μύτη του μολυβιού του πάνω στη γλώσσα του, παρόλο που η δασκάλα του, η δεσποινίς Μπράιτ, τους φώναζε όταν το έκαναν αυτό και τους έλεγε ότι θα πάθαιναν δηλητηρίαση από μόλυβδο. Δηλαδή ένα κατόρθωμα για κάθε... Το σκέφτηκε καλά και έκανε μια σειρά από γρήγορους υπολογισμούς σε ένα πρόχειρο χαρτί. Ένα κατόρθωμα για κάθε ένα χρόνο, εφτά μήνες και έξι μέρες. Καθόλου μα καθόλου εντυπωσιακό.

Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο έφευγε από το σπίτι, διότι φάνταζε πολύ πιο περιπετειώδης από τον πραγματικό λόγο, που ήταν κάτι το οποίο δεν ήθελε να σκέφτεται. Όχι τόσο νωρίς το πρωί, τουλάχιστον.

Έτσι, να τος λοιπόν, μόνος του έξω, ένας νεαρός στρατιώτης στο δρόμο για τη μάχη. Έκανε μεταβολή, αναλογίστηκε: Αυτό ήταν! Αυτό το σπίτι δε θα το ξαναδώ ποτέ πια! και συνέχισε την πορεία του, προχωρώντας με τον αέρα ενός ανθρώπου που ξέρει ότι στις επόμενες εκλογές έχει πολλές πιθανότητες να βγει δήμαρχος. Ήταν σημαντικό να δείχνει σιγουριά – αυτό το συνειδητοποίησε από πολύ νωρίς. Εξάλλου, οι ενήλικες είχαν τη φρικτή τάση να θεωρούν ότι τα παιδιά που ταξίδευαν μόνα τους σχεδίαζαν κανένα έγκλημα ή κάτι τέτοιο. Δεν είχαν σκεφτεί ποτέ τους ότι μπορεί να ήταν απλώς κάποια νεαρά τυπάκια που ετοιμάζονταν να δουν τον κόσμο και να ζήσουν μια μεγάλη περιπέτεια. Ήταν τόσο στενό-

μυαλοι οι μεγάλοι! Αυτό ήταν ένα από τα πολλά τους προβλήματα.

Πρέπει να κοιτάζω διαρκώς ευθεία μπροστά, σαν να περιμένω να δω κάποιο γνωστό, είπε στον εαυτό του. Αν συμπεριφέρομαι σαν ένας άνθρωπος με κάποιον προορισμό στο μυαλό του, τότε είναι λιγότερες οι πιθανότητες να με σταματήσουν ή να με ρωτήσουν τι γυρεύω. Όταν δω ανθρώπους, σκέφτηκε, θα επιταχύνω λίγο το βήμα μου σαν να βιάζομαι τρομερά, σίγουρος ότι θα με κάνουν μαύρο στο ξύλο αν δεν πάω εκεί όπου πηγαίνω την ώρα που πρέπει να είμαι εκεί.

Δεν άργησε πολύ να φτάσει στο πρώτο χωριό και με το που πάτησε το πόδι του άρχισε να πεινάει λίγο, μιας και δεν είχε φάει τίποτε από το προηγούμενο βράδυ. Η μυρωδιά των αυγών και του μπέικον ξεχυνόταν από τα ανοιχτά παράθυρα των σπιτιών που έστεκαν από τη μια άκρη του δρόμου στην άλλη. Έγλειψε τα χείλη του και κοίταξε τα περβάζια των παραθύρων. Στα βιβλία που είχε διαβάσει, οι μεγάλοι άφηναν συχνά εκεί πίτες και κέικ, με τον ατμό να αναδύεται από τις φουσκωμένες ζυμαρένιες επιφάνειές τους, έτσι ώστε να έρχονται και να τα κλέβουν κάτι λιμασμένα αγοράκια σαν αυτόν. Αλλά κανένας δε φαινόταν να είναι τόσο χαζός στο πρώτο χωριό. Ή μπορεί απλώς να μην είχαν διαβάσει τα ίδια βιβλία μ' εκείνον.

Μετά όμως, τι τύχη! Εμφανίστηκε μπροστά του μια

μηλιά. Δε βρισκόταν εκεί πριν από ένα λεπτό –τουλάχιστον δεν την είχε προσέξει– αλλά να την τώρα, στεκόταν ψηλή και περήφανη στο πρώτο πρωινό αεράκι, με τα κλαδιά της να γέρνουν προς τα κάτω γεμάτα γυαλιστερά πράσινα μήλα. Ο Νόα σταμάτησε ξαφνικά και χαμογέλασε, κατευχαριστημένος με την ανακάλυψή του, γιατί αγαπούσε τα μήλα τόσο πολύ, που η μητέρα του του έλεγε πάντα ότι, αν δεν πρόσεχε, μια μέρα θα γινόταν και ο ίδιος μήλο. (Και τότε το όνομά του θα έμπαινε σίγουρα στις εφημερίδες.)

Πρωινό! σκέφτηκε, τρέχοντας μπροστά, αλλά τότε ένα από τα κλαδιά του δέντρου –αυτό που έγερνε περισσότερο προς το μέρος του– φάνηκε να ανασηκώνεται λίγο και να ζουλιέται πάνω στον κορμό, σαν να ήξερε με κάποιον τρόπο ότι ο Νόα σκόπευε να κλέψει έναν από τους θησαυρούς του.

«Εκπληκτικό!» είπε ο Νόα και κοντοστάθηκε για μια στιγμή, πριν ξανακάνει ένα βήμα μπροστά.

Αυτή τη φορά το δέντρο έβγαλε ένα δυνατό βρυχηθμό – έναν ήχο παρόμοιο μ' εκείνον που έκανε πάντα ο πατέρας του όταν διάβαζε εφημερίδα και ο Νόα τον τριβέλιζε διαρκώς να έρθει έξω και να παίξουν ποδόσφαιρο. Μάλιστα, ο Νόα θα ορκιζόταν ότι το δέντρο προχωρούσε προς τα αριστερά και απομακρυνόταν από κοντά του, ενώ τα κλαδιά του τώρα έσφιγγαν τον κορμό ακόμη περισσότερο και τα μήλα του έτρεμαν λίγο από το φόβο.

«Μα δεν μπορεί», αποφάνθηκε, κουνώντας το κεφάλι του. «Τα δέντρα δεν κινούνται. Και τα μήλα σίγουρα δεν τρέμουν».

Παρ' όλα αυτά, κινήθηκε. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι κινήθηκε. Μάλιστα, φαινόταν ακόμη και να του μιλάει. Τι έλεγε, όμως; Μια σιγανή φωνή ψιθύριζε κάτω από το φλοιό:

«Όχι, όχι, σε παρακαλώ, όχι, μη, σε ικετεύω, όχι...»

Λοιπόν, αρκετές κουταμάρες για τόσο πρωί, αποφάσισε ο Νόα και όρμησε στο δέντρο, που πάγωσε μόλις το αγόρι τύλιξε τα χέρια του γύρω του και έκοψε τρία μήλα –ένα, δύο, τρία– από τα κλαδιά του. Μετά απομακρύνθηκε με ένα σάλτο, ρίχνοντας ένα στην αριστερή του τσέπη, ένα στη δεξιά και κόβοντας, θριαμβευτικά, μια μεγάλη δαγκωνιά από το τρίτο.

Τώρα, το δέντρο δεν κουνιόταν καθόλου. Αν μη τι άλλο, φαινόταν να γέρνει λίγο.

«Αφού πεινούσα!» φώναξε ο Νόα δυνατά, λες και έπρεπε να του δώσει εξηγήσεις. «Τι να έκανα;»

Το δέντρο δεν αποκρίθηκε και ο Νόα ανασήκωσε τους ώμους του και απομακρύνθηκε νιώθοντας κάπως ένοχος καθώς το έκανε, αλλά κούνησε γρήγορα το κεφάλι του, θαρρείς και θα μπορούσε να πετάξει αυτά τα συναισθήματα από τα αυτιά του και να τα αφήσει πίσω του, να χοροπηδάνε πάνω-κάτω στους λιθόστρωτους δρόμους του πρώτου χωριού.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή όμως, μια φωνή ακούστηκε πίσω του.

«Έι, εσύ!»

Ο Νόα γύρισε για να δει έναν άντρα να προχωράει γρήγορα προς το μέρος του.

«Σε είδα!» φώναξε ο άντρας, δείχνοντας ξανά και ξανά με το ροζιασμένο του δάχτυλο τον αέρα. «Τι νομίζεις ότι κάνεις; Ε;»

Ο Νόα πάγωσε στη θέση του για μια στιγμή, μετά γύρισε την πλάτη του και το έβαλε στα πόδια. Δε γινόταν να τον πιάσουν τόσο γρήγορα. Δε γινόταν να αφήσει τον εαυτό του να τον στείλουν πίσω. Και έτσι, χωρίς να διστάσει ούτε δευτερόλεπτο, απομακρύνθηκε από τον άντρα όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αφήνοντας πίσω του ένα ίχνος σκόνης, που συσσωρεύτηκε σε ένα μαύρο σύννεφο, που έβρεξε στο πρώτο χωριό για το υπόλοιπο πρωί, καλύπτοντας τους κήπους και τα φρεσκοφυτεμένα ανοιξιότικα φυτά, κάνοντας τους χωρικούς να βήχουν και να μιλούν ακατάληπτα για ώρες ατελείωτες – ένα ίχνος καταστροφής για την οποία ο Νόα δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι έφταιγε.

Στην πραγματικότητα, έκοψε ταχύτητα μόνο όταν βεβαιώθηκε ότι δεν τον κυνηγούσαν πια, και αυτό έγινε όταν συνειδητοποίησε ότι το μήλο που είχε στην αριστερή του τσέπη έπεσε καθώς έτρεχε.

Δεν πειράζει, σκέφτηκε, έχω ακόμη αυτό στη δεξιά μου.

Αλλά όχι, είχε χαθεί και αυτό και δεν το είχε ακούσει καν να πέφτει.

Τι εκνευριστικό! σκέφτηκε. Τουλάχιστον, όμως, έχω αυτό στο χέρι μου...

Αλλά όχι, κάπου στη διαδρομή είχε εξαφανιστεί και εκείνο και δεν το είχε πάρει καν χαμπάρι.

Παράξενο! σκέφτηκε, συνεχίζοντας το δρόμο του, λίγο πιο αποκαρδιωμένος τώρα, προσπαθώντας να μη σκέφτεται πόσο εξακολουθούσε να πεινάει. Μια δαγκωνιά από ένα μήλο, άλλωστε, δεν είναι και κανένα χορταστικό πρωινό για ένα οχτάχρονο αγόρι, ειδικά για ένα αγόρι που ετοιμάζεται να δει τον κόσμο και να ζήσει μια μεγάλη περιπέτεια.

Ο Νόα Μπάρλεϊγουοτερ έφυγε από το σπίτι νωρίς το πρωί, πριν ανατείλει ο ήλιος, πριν ξυπνήσουν τα σκυλιά, πριν σταματήσουν να πέφτουν στα χωράφια οι δροσοσταλίδες.

Τα προβλήματα του Νόα φαντάζουν πιο μικρά όταν δεν τα σκέφτεται. Έτσι, το σκάει από το σπίτι του, ακολουθώντας ένα μονοπάτι μέσα στο δάσος. Κάποια στιγμή συναντά ένα κατάστημα παιχνιδιών, γεμάτο με τα πιο φανταστικά, τα πιο απίθανα, τα πιο μαγικά παιχνίδια. Ο ιδιοκτήτης του είναι ένας περίεργος ηλικιωμένος άντρας, που έχει μια ασυνήθιστη ιστορία να του αφηγηθεί. Και ο Νόα «φεύγει» μαζί του σ' ένα ταξίδι που θα αλλάξει για πάντα τη ζωή του. Ίσως και τη δική σας...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-496-296-9

9 789604 962969

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 09131

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ